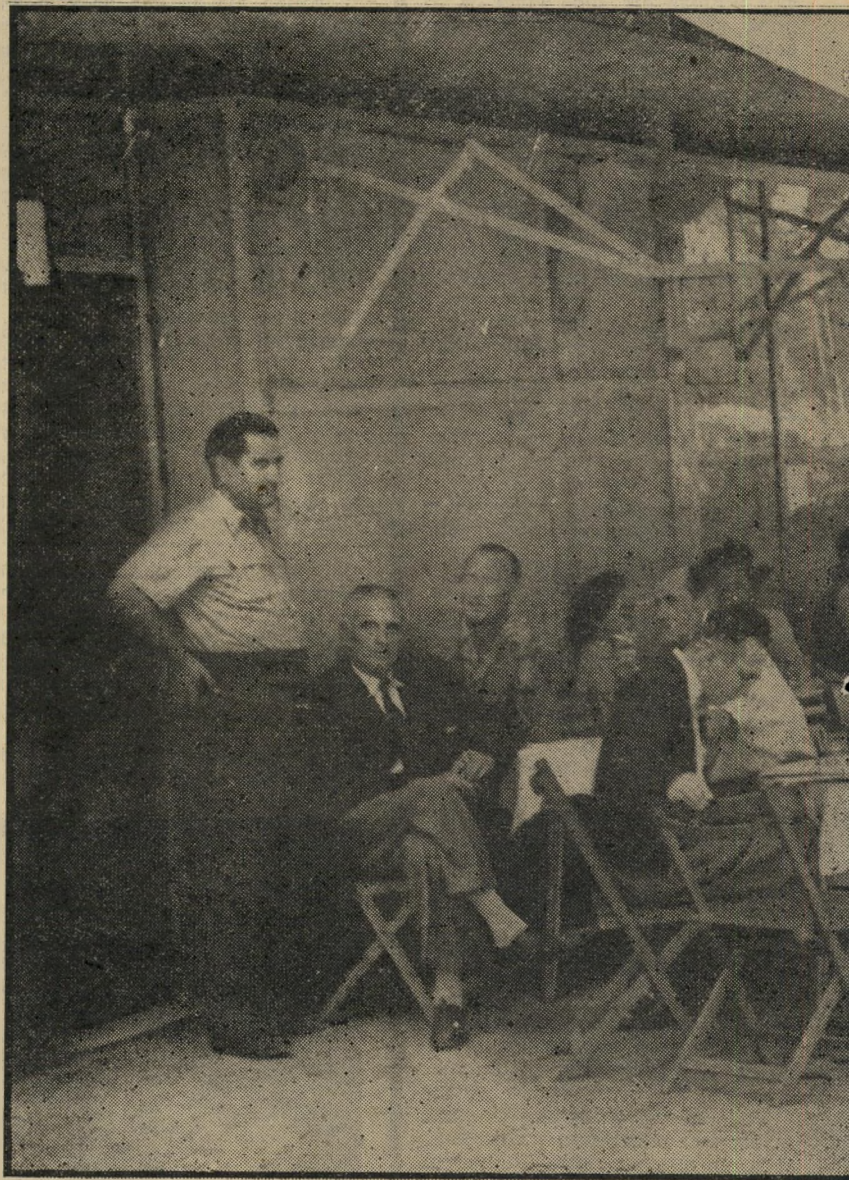

אשר נפטר השבוע, היה מוסד לאומי

תהיה

יום שבת אחרי הצהריים בשנת 1946

עסק המבקש רווחים, אלא בטובלב של מכניס-אורחים...
שורות אלה נכתבו לכבוד הרחבת כסית. ומסופר בהן עוד, כי ביום הפתיחה של הקפה המורחב שאל אברהם שלונסקי את הצקל: „איך אתה מרגיש עכשיו הצקל?“ וחצקל ענה: „אני מרגיש כאן כמו ב' ביתך“.

אבן

חן

על הצקל עצמו כבר נכתבו דברים רבים. הכותבים והמספרים התייחסו בעיקר אל הצקל הציבורי, אולם מעט מאד ידוע על הצקל הצעיר ועל הצקל איש המישפחה.

לפני 42 שנה נשא הצקל לאשה את מי שליוותה אותו עד הסוף — לאה. ללאה היתה בת מנישואיה הקודמים, טובה. ה' יום אשה נשואה המתגוררת בחיפה.

סיפורה טובה:

הצקל היה אחד המלצרים הסכסיים ב' יותר בתל-אביב. אמא שלי היתה מלכת היופי בשנים 1928 ו-1929. הם התאהבו והתחתנו והוא היה מקנא לה מאד והיה מפריע לאחרים להתחיל איתה.

הוא נולד בגליציה, בעיר זשיץ. אביו היה סוחר ומישפחתו היתה מאד אדוקה.

חיים שכאלה

הצקל בכסית במיסגרת התוכנית הסלוויזיונית עליו. לידו אורי זוהר, למעלה עומד הזמר אריק לביא, שהיו אורחים בתוכנית. הצקל עצמו נהג למעט בשיחה. הוא אהב לשמוע יותר משאחב להשמיע.

לפני כסית היה מועדון המלצרים, ברח' נס-ציונה. זה היה מקום שכל המלצרים באו אליו אחרי העבודה, בשעות המאוחרות של הלילה.

את כסית הוא קנה באלף לירות. המ' קום היה שייך לאשה מהבוהמה בשם לוי-בה. והוא שכן ברחוב בנייהודה פינת רח' מנדלי. אחריכך החליט לעבור לדיזנגוף. כל הפמלייה של בנייהודה באה אחריו. (המשך בעמוד 40)

הצקל החליט לעלות ארצה למרות התנגדות המישפחה. והוא אכן עלה בראשית שנות ה-20 ועבד בעבודות דחק. אחר כך כמלצר. הוא היה גבר נאה מאד ולא חסרו לו מחזרות, אבל לאהוב אהב רק את אמי. שמו הראשון היה ויינשטיין וכשפתח את כסית אמר לו שלונסקי שכסית היא אבן-חן נדירה והואיל וכסית הוא בית-קפה נדיר, עליו להיקרא על שמו. וכך החליף הצקל את שמו.

הדוד הצעיר

של פעם בכסית. רביס מהס פוקדים עדיין את המקום. בתמונה המסודר חיים חפר (במרכז ממושקף), אורי זוהר (שני משמאל), דן בראמוץ (שלישי משמאל), ו„חונה“, ספיפרו כי נעל נעליים מיספר 52.